

ЗАЩО СЕ ТРЕСЕ ЗЕМЯТА?

(Легенда)

— Скръцъ, . . . скръцъ, . . . — заскърца и се залюшка печката въ дѣдо Ангеловата колибка, кждето всѣка вечерь се събирахме на сладки приказки.

— Скръцъ, . . . скръцъ, . . . — подхванаха и столоветѣ и долапѣтъ. Паницитѣ заиграха по наведената полица, една се търкули, падна и стана на парчета. Дѣдо Ангелъ, както бѣ вдигналъ стомната да пие вода, сесмъкна на стола си. Шурецѣтъ, който пѣеше задъ печката, се спотаи. Ние се смълчахме, сѣкашъ занѣмѣхме.

— Скачай, Сатанаиле, скачай, тѣсни ти сж оковитѣ, — изрече дѣдо Ангелъ и се прекръсти. А следъ като помълча малко, започна да разказва:

— Живѣли Господъ и Сатанаилъ. Господъ обичалъ доброто, Сатанаилъ — Дяволътъ обичалъ злото. Кждето погледнѣлъ Господъ, предъ погледа му всичко се усмихвало, всичко развеселявало, съживявало; цѣфвали цвѣтенцата, запѣвали птичкитѣ, радость и щастие свѣтвало на хорскитѣ лица и стоплявало тѣхнитѣ сърдца. Сатанаилъ билъ съвсемъ другъ. Той завиждалъ на Господа за неговата благость, доброта и щедрость. Той билъ

